

Arrest

nr. 181 360 van 27 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 tot afgifte van een inreisverbod en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 26 juni 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 19 augustus 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.06.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06/08/2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

B., N. (...) en Z. N. (...) reeds in het bezit van een inreisverbod afgeleverd dd. 13/05/2014“

1.3. Op 13 mei 2014 worden de eerste en tweede verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“De heer:

Naam + voornaam: Z., N. (...)

geboortedatum: 24.04.1968

geboorteplaats: Sangibaran

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en ter kennis gebracht op 22.02.2013.”

“Mevrouw:

Naam + voornaam: B., N. (...)

geboortedatum: 18.01.1966

geboorteplaats: Germentchik

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en ter kennis gebracht op 22.02.2013.”

1.4. Op 13 mei 2014 wordt de eerste en tweede verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit zijn de vierde en vijfde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“De heer:

Naam + voornaam: Z., N. (...)

geboortedatum: 24.04.1968

geboorteplaats: Sangibaran

nationaliteit: Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem afgegeven en betekend op 22.02.2013. Aan betrokkene wordt de termijn van 3 jaar opgelegd aangezien uit het administratief dossier blijkt dat hij na zijn eerste asielaanvraag die negatief werd afgesloten nog twee asielaanvragen indiende die niet in overweging werden genomen. Betrokkene bracht geen nieuwe en relevante elementen aan ter staving van deze nieuwe aanvragen. Betrokkene diende na de eerste aanvraag in toepassing van artikel 9ter d.d. 21.12.2011 een tweede aanvraag in. Ook deze aanvraag werd afgewezen omdat de gezondheidstoestand van zijn echtgenote ongewijzigd was ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag. De derde aanvraag in toepassing van artikel 9ter werd ingediend omwille van betrokkene zijn gezondheidsproblematiek maar werd tevens negatief beoordeeld. Het lijkt er dan ook sterk op dat de meervoudige asielaanvragen en aanvragen voor een machtiging tot verblijf worden ingediend om de duur van betrokkene zijn verblijf op het grondgebied te verlengen en een terugkeer naar het land van herkomst uit te stellen.”

“Mevrouw:

Naam + voornaam: B., N. (...)

geboortedatum: 18.01.1966

geboorteplaats: Germentchik

nationaliteit: Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 13.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar afgegeven en betekend op 22.02.2013. Aan betrokkene wordt de termijn van 3 jaar opgelegd aangezien uit het administratief dossier blijkt dat zij na haar eerste asielaanvraag die negatief werd afgesloten nog twee asielaanvragen indiende die niet in overweging werden genomen. Betrokkene bracht geen nieuwe en relevante elementen aan ter staving van deze nieuwe aanvragen. Betrokkene diende na haar eerste aanvraag in toepassing van artikel 9ter d.d. 21.12.2011 een tweede aanvraag in. Ook deze aanvraag werd afgewezen omdat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag. De derde aanvraag in toepassing van artikel 9ter werd ingediend omwille van de gezondheidsproblematiek van haar echtgenoot maar werd tevens negatief beoordeeld. Het lijkt er dan ook sterk op dat de meervoudige asielaanvragen en aanvragen voor een machtiging tot verblijf worden ingediend om de duur van betrokkene haar verblijf op het grondgebied te verlengen en een terugkeer naar het land van herkomst uit te stellen.”

1.5. Op 21 augustus 2014 wordt de derde verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de zesde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: Z., R. (...)

geboortedatum: 14.12.1994

geboorteplaats: Naltchik

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 05/12/2013 en betekend op 10/12/2013.”

1.6. Op 21 augustus 2014 wordt de derde verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de zevende bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: Z., R. (...)

geboortedatum: 14.12.1994

geboorteplaats: Naltchik

nationaliteit: Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21/08/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 05/12/2013 en betekend op 10/12/2013. De maximumtermijn van 2 jaar werd haar opgelegd aangezien betrokkene haar eerste aanvraag in toepassing van artikel 9ter, negatief werd afgesloten.

Betrokkene heeft voor het eerst ook asiel aangevraagd, en deze werd tevens negatief afgesloten. Betrokkene heeft binnen de gestelde termijn geen stappen ondernomen om terug te keren naar het land van herkomst en vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat het inreisverbod ten aanzien van derde verzoekende partij, zijnde de zevende bestreden beslissing, thans verlopen is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 254).

2.2. Er blijkt dat het inreisverbod ten aanzien van derde verzoekende partij op 21 augustus 2014 werd gegeven voor een duurtijd van twee jaar. Dit inreisverbod werd op 3 september 2014 betekend aan de derde verzoekende partij. Conform artikel 74/11, §3 van de vreemdelingenwet treedt het inreisverbod in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Bijgevolg liep het inreisverbod tot 3 september 2016.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de Raad niet anders dan besluiten dat de termijn van het inreisverbod inmiddels verstreken is en derde verzoekende partij aldus niet meer onder de gelding van dit inreisverbod valt.

De partijen stellen zich ter terechtzitting te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.3. Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang in zoverre het betrekking heeft op het inreisverbod van 21 augustus 2014 ten aanzien van derde verzoekende partij genomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van het kind resp. zus van verzoekers niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-genees-heer dd. 06.08.2014.

“ Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 06.06.2014 en de medische stukken dd. 10.05.2014 en 20.05.2014 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier eerder een puberaal affirmatief gedrag en de vermeende suïcidepogingen hebben een voornamelijk theatraal karakter. Er dient een oplossing gezocht te worden binnen de familiale context zonder het waarschijnlijk kortstondig probleem te gaan medicaliseren. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De argumentatie in dit advies is volledig nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan alle voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. “

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothesen niet aan de orde zijn omdat er geen behandeling meer aan de orde zou zijn.

Deze bewering is niet correct in die zin dat er wel degelijk nog een behandeling aan de orde is en ook bezig is voor verzoekster.

Er wordt in de bestreden beslissing impliciet maar zeker uitgegaan van het feit dat hier puberaal gedrag aan de orde is, van de verkeerde premisse dat dit zomaar zal verdwijnen en van korte duur zal zijn, dat elke behandeling eigenlijk overbodig is, waarbij er zomaar wordt voorbijgegaan aan de jarenlange psychiatrische opvolging en begeleiding en in één klap door de geponeerde premisse de hele psychiatrische behandeling als overbodig wordt beschouwd aangezien alles toch maar tijdelijk zou zijn, en niet bewezen, of nog over enkele maanden een positieve evolutie zou kennen en niet zo ernstig zou zijn.

Dergelijke premisses maken elke psychiater overbodig, en elke behandeling zinloos, aangezien alles toch maar theater is, puberaal gedrag en de suïcidepogingen toch niet geloofd worden, of hoe met simplistische uitgangspunten en ongemotiveerde vooronderstellingen zomaar alle psychiatrische lectuur op één hoopje wordt gegooid als overbodig.

Dit alles dan nog zonder ooit maar eens de persoon in kwestie gezien te hebben !

En dit ondanks alle studies die erop wijzen dat er hoge zelfmoordcijfers zijn in België onder jongeren, pubers, en waar er met ongeloof gereageerd wordt hoe het één en ander mogelijk is.

Ondanks het feit dat de maatschappij steeds meer energie en tijd steekt in het vermijden van suïcide van jongeren, bestaat het de arts adviseur te speculeren dat er sprake zou zijn van theatraal gedrag, en dat alles waarschijnlijk kortstondig zal duren.

Als de zoveelste suïcidepoging lukt, nadat eens te meer onbegrip werd gevoeld voor de situatie, dan zal het “probleem” inderdaad kortstondig geweest zijn, maar er mag toch gehoopt worden dat de arts-adviseur geen dergelijke hypothese voor ogen heeft.

De werkelijkheid bestaat erin dat het kind resp. de zus van verzoekers psychologisch begeleid wordt en dat deze begeleiding ook noodzakelijk is als dusdanig en dat deze tot op heden ook effectief doorgaat.

Deze verloopt met vallen en opstaan.

De eenzijdige premisses en speculaties van de arts-adviseur falen ten zeerste en zijn enkel te wijten aan het feit dat de aangestelde arts-adviseur zelfs nooit de moeite heeft gedaan om een persoonlijk onderzoek te doen.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er beweerdelijk geen behandeling aan de orde zou zijn tegen alle werkelijkheid in, is niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Minstens dient elke bewering van de arts-adviseur met medische literatuur onderbouwd te worden, hetgeen evenwel niet kan.

Bovendien rijst de vraag trouwens of de arts-adviseur voldoende vakkennis heeft om zich uit te spreken over een psychiatrische problematiek. Afgaande op beweringen die geuit worden en speculaties die gemaakt worden in het medisch advies, en in het algemeen de lichtzinnigheid waarmee het dossier werd behandeld, kan men zich hierover vragen stellen temeer er geen enkele verwijzing naar medisch bronnenmateriaal.

Alles berust op de premisse dat er sprake is van puberaal affirmatief gedrag en vermeende suïcidepogingen terwijl hier een veel ernstiger medische problematiek aan de orde is die de arts-adviseur in diens beperkt onderzoek nooit heeft naar waarde geschat.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staan in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is want geen correcte inschatting inhoudt van de actuele medische toestand en behandeling van het kind resp. de dochter van verzoekers en verzoekers niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Het valt op dat het medisch advies vooral bestaat uit eenzijdig geponeerde stellingen zonder medisch onderbouwd te zijn.

Het is duidelijk dat verwerende partij zich ten onrechte uitput in argumentaties om toch maar niet alle hypothesen te moeten onderzoeken van art. 9 TER VW.

Wellicht vreest zij een te grote vertraging bij de behandeling, en werkt zij liever met standaardargumentaties en eenzijdige beweringen, doch dergelijke uitholling van het toepassingsgebied van art. 9 TER VW kan niet aanvaard worden."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

3.6. De Raad van State verduidelijkt in zijn arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet a priori uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

De aandoening moet aldus een zekere graad van ernst vertonen.

3.7. De arts-adviseur heeft op 6 augustus 2014 volgend advies gegeven aangaande de medische toestand van derde verzoekende partij:

“Artikel 9ter, §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.06.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06.06.2014 en de medische stukken d.d. 10.05.2014 en 20.05.2014 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier eerder een puberaal affirmatief gedrag en de vermeende suïcidepogingen hebben een voornamelijk theatraal karakter. Er dient een oplossing gezocht te worden binnen de familiale context zonder het waarschijnlijk kortstondig probleem te gaan medicaliseren. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Zoals duidelijk blijkt uit het advies van de arts-adviseur heeft hij vastgesteld dat de geattesteerde depressie slechts een puberaal affirmatief gedrag betreft waarbij de vermeende suïcidepogingen een voornamelijk theatraal karakter hebben en dat bijgevolg een oplossing moet gezocht worden binnen de familiale context zonder dat het waarschijnlijk kortstondig probleem wordt gemedicaliseerd. De Raad kan de verzoekende partijen dan ook niet volgen waar zij menen dat het advies nietszeggend is en niet verduidelijkt wordt waarom er niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Evenmin kunnen verzoekende partijen gevolgd worden waar zij menen dat de arts-adviseur zich zou beperkt hebben tot een onderzoek aangaande het risico voor het leven of de fysieke integriteit, daar de arts-adviseur in casu duidelijk aangeeft waarom er geen actueel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling in het herkomstland.

Waar verzoekende partijen stellen dat derde verzoekende partij nog steeds behandeld wordt, daargelaten de vaststelling dat het voorgelegde medisch attest van 6 juni 2014 als voorziene duur van behandeling “+/- een maand: psychiatrische begeleiding wenselijk” stelt en deze termijn op het ogenblik

van de beoordeling door de arts-adviseur reeds verlopen is, slagen zij er niet in met hun betoog afbreuk te doen aan de bevindingen van de arts-adviseur. Immers heeft de arts-adviseur uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de oplossing voor het probleem van de derde verzoekende partij gezocht moet worden binnen de familiale context zonder dat het waarschijnlijk kortstondig probleem wordt gemedicaliseerd. Verzoekende partijen maken voorts hoegenaamd niet aannemelijk dat derde verzoekende partij al jarenlang psychiatrische opvolging krijgt en dat de arts-adviseur dit zou veronachtzaamd hebben. Immers, uit de door de derde verzoekende partij voorgelegde medische stukken blijkt dat derde verzoekende partij op 9 mei 2014 opgenomen werd op de dienst pediatrie. Uit het medisch verslag blijkt dat zij aan het station van Oostende was opgehaald waarbij zij in zogenaamde gedrogeerde toestand werd aangetroffen, wankel op de benen en niet in staat te praten. Verder blijkt dat zij was weggelopen uit school en met de trein naar Antwerpen is gegaan waar zij een ganse dag met een vriend die zij op facebook heeft leren kennen op stap is geweest. Enige tijd daarvoor was zij ook al met deze persoon enkele dagen en nachten weggelopen. Blijkens de verklaringen van de vriend zou derde verzoekende partij op het toilet in het station van Oostende iets gesnoven en gepakt hebben. Het urine-toxico onderzoek was evenwel normaal en er bleek ook geen ethanol in het bloed. Verder waren de parameters stabiel en had derde verzoekende partij normale pupillen. Uit een gesprek blijkt dat derde verzoekende partij een keukenmiddeltje van thuis had meegenomen dat ze had overgegoten in een waterflesje, mogelijks azijn, en dat ze dacht dat ze hiermee zelfmoord zou kunnen plegen. Met haar vriend en enkele van zijn vrienden gingen ze dan op café waarna hij haar naar het station van Oostende heeft gebracht omdat hij teveel ongeruste telefoontjes van haar zus kreeg en waarbij hij stelde dat ze beter niets samen konden beginnen omdat zij nog minderjarig was en hij reeds achttien. Op de trein naar Oostende dronk ze dan van het flesje met daarin een zuur (azijn?) waarna ze misselijk werd. Ze wou zelfmoord plegen omdat ze niet terug naar huis wou en haar vriend had haar ook gezegd dat hij dan ook zelfmoord zou plegen. Uit het klinisch onderzoek blijkt verder dat haar beide armen vol oppervlakkige kraswonden staan alsook de woorden *"I love ... naam van vriend"*. Er blijkt dat derde verzoekende partij geen medicatie of drugs heeft genomen, ze heeft ook niets gedronken en ze is niet aangerand. Bij klinisch onderzoek is ook niets te zien van het feit dat ze iets zuurs zou gedronken hebben. Er wordt melding gemaakt van *"Eerdere suicide poging via krassen van de polsen"*. Verder bleek dat een ferripiëve anemie opviel in het labo waarop gestart werd met ferricure (ijzertherapie). Ze bleef over het weekend op de kinderafdeling maar stelde geen verdere problemen. Er werd een consult psychologie uitgevoerd alsook een gesprek in bijzijn van de vader. Op 12 mei 2014 kon derde verzoekende partij in goede algemene toestand naar huis.

Het medisch getuigschrift van 6 juni 2014 is gebaseerd op voormeld rapport.

Gelet op al deze gegevens is het geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur vaststelt dat: *"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06.06.2014 en de medische stukken d.d. 10.05.2014 en 20.05.2014 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier eerder een puberaal affirmatief gedrag en de vermeende suïcidepogingen hebben een voornamelijk theatraal karakter. Er dient een oplossing gezocht te worden binnen de familiale context zonder het waarschijnlijk kortstondig probleem te gaan medicaliseren. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst."*

Voorts kan in het medisch advies van de arts-adviseur geenszins gelezen worden als zou hij psychiatrische behandeling als overbodig beschouwen omdat alles toch maar tijdelijk is en niet bewezen of omdat het probleem over enkele maanden een positieve evolutie zou kennen. De arts-adviseur heeft duidelijk aangegeven waarom het in casu geen ernstige aandoening blijkt, met name omdat het gaat om puberaal affirmatief gedrag waarbij de vermeende suïcidepogingen een voornamelijk theatraal karakter hebben. Deze bevinding kan geenszins als kennelijk onredelijk beschouwd worden wanneer men het medisch rapport van 6 juni 2014 erbij neemt en waar uit de context blijkt waarom de derde verzoekende partij even op de dienst pediatrie heeft verbleven. Er blijkt immers duidelijk uit dat derde verzoekende partij als puber weggelopen is naar haar meerderjarige vriend en dat ze niet meer naar huis wou waarbij zij iets zuurs (mogelijks azijn) zou gedronken hebben. Evenwel bleek uit medisch onderzoek alles normaal en werden ook geen indicaties gevonden voor de bewering dat ze iets zuurs had gedronken. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur vaststelt dat het in casu niet gaat om een ernstige aandoening maar eerder om puberaal affirmatief gedrag waarvoor een oplossing binnen de familiale context moet gezocht worden zonder het waarschijnlijk kortstondig probleem te medicaliseren.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden als zou de arts-adviseur uitgaan van simplistische uitgangspunten en ongemotiveerde veronderstellingen. Noch kan gelet op de voorgelegde medische attesten gesteld

worden dat de arts-adviseur speculeert over de aanwezigheid van theateraal gedrag of de kortstondigheid van de situatie.

Het subjectieve betoog van verzoekende partijen waar zij menen dat psychologische begeleiding wel degelijk noodzakelijk is, kan aan de duidelijke motieven van het advies van de arts-adviseur geen afbreuk doen.

3.8. Waar verzoekende partijen nog menen dat de arts-adviseur een bijkomend onderzoek had moeten doen, wijst de Raad erop dat de arts-adviseur indien nodig de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. De arts-adviseur kon de medische toestand van derde verzoekende partij duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen. Verzoekende partijen zijn het oneens met de conclusie maar zij maken hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de arts-adviseur kon wijzigen.

De Raad ziet bovendien niet in waarop de verzoekende partijen zich baseren om te stellen dat elk advies van de arts-adviseur met medische literatuur moet onderbouwd worden.

3.9. Inzake de bemerking van de verzoekende partijen dat de door verweerder aangestelde arts-adviseur geen gespecialiseerde arts is moet nog worden geduid dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat verweerder een beroep dient te doen op een geneesheer-specialist wanneer bij een aanvraag om machtiging tot verblijf specialistische verslagen worden gevoegd (RvS 13 mei 2014, nr. 10.484 (c)) en dat voormelde wetsbepaling ook niet voorziet dat de aangestelde arts-adviseur van een bijzondere expertise blijf dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen of dat hij, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld, verplicht zou zijn om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen (RvS 6 november 2013, nr. 225.353).

3.10. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking kan niet gesteld worden dat de arts-adviseur het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskend heeft.

3.11. Een schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepaling en beginselen kan niet worden aangenomen. Waar de verzoekende partijen voorts nog een schending ontwaren van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* wijst de Raad er nog op dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en dat het aan de verzoekende partijen toekomt duidelijk aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden achten door de bestreden beslissing, hetgeen zij evenwel op voormelde wijze nalaten te doen. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.12. Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.13. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er alles wel zal passeren en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toe-stand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgver-strekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu’il appelle.” (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Er kan en mag niet aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben, doch integendeel het volledig toepassingsgebied van art. 9 TER VW, zoals duidelijk omschreven in dit artikel, niet enkel wordt geëerbiedigd doch tevens telkens ook in al zijn aspecten wordt onderzocht, quod non in casu.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in het land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

De arts-adviseur van verwerende partij zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het voorgelegde medisch attest, en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer.”

3.14. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de tweede, derde en zesde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekende partijen niet in bezit zijn van een geldig visum/geldig paspoort. Eveneens wordt verwezen naar artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet waarbij erop gewezen wordt dat verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel zodat de termijn om het grondgebied te verlaten nul dagen is.

In de vierde en vijfde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor derde verzoekende partij werden aangevoerd op 6 augustus 2014 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat “(...) er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot

verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”. Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, is de aanvraag onontvankelijk. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van dit advies, meer nog, ze citeren er zelfs uit in hun verzoekschrift, en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Waar zij nog menen dat er sprake is van een stereotiepe motivering, kunnen zij hoegenaamd niet worden gevolgd. Er blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing en het advies dat er expliciet wordt ingegaan op de medische situatie van derde verzoekende partij en dat duidelijk omtrent deze situatie wordt gemotiveerd. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partijen doch quod non in casu, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.15. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.16. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen stellen, heeft de arts-adviseur wel degelijk het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in acht genomen en geoordeeld dat het in casu niet gaat om een ernstige aandoening. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel. Hieruit kan geenszins afgeleid worden als zou de arts-adviseur enkel direct levensbedreigende aandoeningen in aanmerking nemen en aldus het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou verenigen.

3.17. De Raad wijst er daarnaast nogmaals op dat, wanneer wordt vastgesteld dat het niet gaat om een ernstige aandoening, de arts-adviseur de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet dient na te gaan.

3.18. De Raad verwijst voor zover als nodig naar de bespreking van het eerste middel. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.19. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 06.08.2014.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande doch er integendeel ten onrechte vanuit ging dat er geen behandeling actueel noodzakelijk zou zijn geweest.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een algemene verslechtering, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychosomatische problemen van het kind resp. zus van verzoekers juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van het kind resp. zus van verzoekers aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is, minstens deze niet toegankelijk is voor verzoeker en zijn gezin, in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW; Om dezelfde redenen als hiervoor vermeld is ook het Bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod onrechtmatig genomen;"

3.20. Verzoekende partijen stellen dat er sprake is van een verergering van de toestand indien de behandeling wordt stopgezet. Uit het medisch attest van 6 juni 2014 blijkt inderdaad dat daarin geattesteerd wordt dat er *wellicht toename van de suïcidale klachten*" zal zijn bij stopzetting van behandeling maar zoals reeds gesteld verwijst dit attest naar het uitgebreid rapport van 6 juni 2014 inzake de opname van derde verzoekende partij op de dienst pediatrie waarin een omstandige omschrijving gegeven wordt van de reden van opname alsook van het feit dat alle parameters normaal zijn, dat er een psychologisch consult is geweest en dat derde verzoekende partij op 12 mei 2014 in goede algemene toestand naar huis kon. Gelet op de specifieke context van de opname is het geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur op grond hiervan besluit dat: *"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06.06.2014 en de medische stukken d.d. 10.05.2014 en 20.05.2014 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier eerder een puberaal affirmatief gedrag en de vermeende suïcidepogingen hebben een voornamelijk theatraal karakter. Er dient een oplossing gezocht te worden binnen de familiale context zonder het waarschijnlijk kortstondig probleem te gaan medicaliseren. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst."* De arts-adviseur heeft aldus duidelijk gemotiveerd waarom volgens hem een medische behandeling niet vereist is. Verzoekende partijen blijven zich vastpinnen op

de door hen voorgelegde medische stukken maar maken daarmee geenszins aannemelijk dat de bevindingen van de arts-adviseur kennelijk onredelijk zijn.

Nogmaals benadrukt de Raad dat nergens in het medisch advies van de arts-adviseur kan gelezen worden dat deze zich beperkt tot een onderzoek van direct levensbedreigende aandoeningen.

In zoverre verzoekende partijen nog betogen dat de psychosomatische problemen van derde verzoekende partij verband houden met traumatische gebeurtenissen in het herkomstland wordt dit met geen enkel concreet stuk dienaangaande gestaafd. Zoals duidelijk uit het advies van de arts-adviseur blijkt betreft het geen ernstige aandoening die medische behandeling vereist. In die context kunnen verzoekende partijen dan ook niet gevolgd worden als zou de arts-adviseur de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst moeten nagaan.

3.20. Verzoekende partijen maken, gelet op het ontbreken van enig element dat wijst op ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

3.21. De Raad verwijst voor zover als nodig nog naar de bespreking van het eerste en tweede middel. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op de zevende bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER